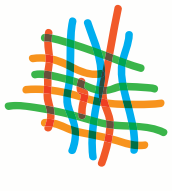

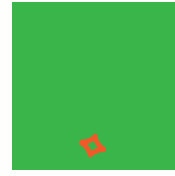
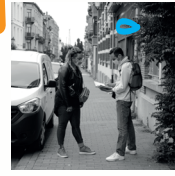
BARQA

BUURT
ACTIE
RELAIS

De BAR-krant

Een project van de vzw Federatie van de Bicommunautaire Maatschappelijke Diensten, met de steun van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie
V. U.: Céline Nieuwenhuys, Gheudestraat 49 - 1070 Anderlecht

www.raq.brussels/nl

4e kw. 2024

#03

DE KUNST VAN HET WONEN IN JE EIGEN WIJK IN BRUSSEL

Door Thomas Vanwynsberghe en Céline Houtain - leesduur: 4 minuten

Als Buurtactierelais gaan we langs in de Brusselse wijken en nemen we de tijd om te bekijken hoe mensen in hun wijk wonen. We gaan in gesprek met mensen die van overal ter wereld afkomstig zijn en die sinds enkele weken, maanden, jaren of zelfs al een of meerdere generaties in België wonen. In deze smeltkroes van culturen dragen elk individu en elke traditie bij aan de eigen identiteit van de verschillende wijken, waarbij eer bewezen wordt aan de diversiteit en de unieke geschiedenis van de wijk.

Maar zijn we in Brussel dan echt vrij om in onze wijk te wonen?

Soms hebben de inwoners het gevoel dat hun wijk hen ontnomen wordt, bijvoorbeeld wanneer experts hen komen uitleggen wat gunstig en noodzakelijk is voor hen. Maar intussen hebben velen van hen geen toegang tot basisbehoeften, zoals buurtwinkels, culturele en sportcentra, een dokterspraktijk, een wijkagent of zelfs het gemeentebestuur.

De wijk waar je woont, heeft nochtans een directe impact op wie je bent. Zolang je fundamentele behoeften niet voldaan zijn, is er geen ruimte voor iets anders. We krijgen soms van inwoners te horen dat ze het gevoel hebben dat ze opgesloten zitten in hun woning en dat nooit naar hun mening wordt gevraagd over kwesties in verband met ruimtelijke ordening of de stigmatisering waarmee zij geconfronteerd worden. Maar net zoals een woning raakt ook een wijk in verval als er niet in geleefd wordt.

Een wijk verandert voortdurend. Een stadswijk is nooit 'klaar', en deelnemen aan de lokale democratie is een van de beste manieren om zorg te dragen voor

onze wijken. Samen kunnen we zorgen voor duurzame leefomgevingen. Wie is er tenslotte beter op de hoogte van de behoeften in een wijk dan de mensen die er zelf wonen? De inwoners van Brussel en de mensen die er passeren, cultiveren in de wijken een bijzondere kunst, namelijk de kunst van het beminnen en dromen, van het lijden en sterven. Een kunst die – als er rekening mee gehouden wordt – een wijk zijn vorm, kleur en textuur kan geven.

We ondersteunen en begeleiden deze levenskunst in al haar complexiteit doorheen de mijlpalen in ons leven, zoals geboortes, huwelijken, verhuizingen, studiekeuzes en overlijdens, maar ook doorheen de mijlpalen in de wijk met zijn gezellige momenten samen en zijn plaatsen waar mensen samenkomen, samen aan iets bouwen, in opstand komen, samen leven... In een wijk wonen is een kunst, en we zijn allemaal de kunstenaars van ons eigen buurtleven. Laten we dat dan ook doen op een solidaire en kunstzinnige manier! Al het mooie moet verdedigd worden in de wijken.

In dit derde nummer van de krant van de Buurtactierelais gaan we dieper in op de

band tussen verschillende generaties, de plaats van eenieder in de openbare ruimte, de strijd die het voor sommigen is om toegang te krijgen tot gezondheidszorg, en de administratieve waanzin waarmee anderen geconfronteerd worden. Het zijn maar enkele facetten van ons beroep van Buurtactierelais.

CONTACTEER DE BAR
IN JOUW WIJK

Collignon
Héritier Lankwan Musila
heritier.musila@fdss.be
0471 96 15 67

Brabantwijk
Touba Aouragh
touba.aouragh@fdss.be
0471 96 42 54

Sint-Joost Centrum
Zine El Barouta
zine.Elbarouta@fdss.be
0471 96 16 55
Maritiemwijk
Nathan Engelhardt
nathan.engelhardt@fdss.be
0471 96 19 06

Noordwijk
Mariam Bidouze
mariam.bidouze@fdss.be
0471 96 42 67
Molenbeek Historisch Centrum
Nouhaila Bouarfa
nouhaila.bouarfa@fdss.be
0471 96 19 13

Koekelberg
Lamyae Boualkma
lamyae.boualkma@fdss.be
0491 37 94 40

... >>

HASNI, DE STRIJD VAN EEN SLECHTZIENDE TEGEN EEN BLIND ZIEKENHUIS

Door Maia Geradze - leesduur: 6 minuten

Zijn schilderijen sieren de muren van alle verenigingen waar hij langskomt om te eten, zijn was te doen, zijn voedselpakket op te halen of aan creatieve workshops deel te nemen (koken, filmclub, culturele en sportieve uitstapjes...). Hasni is afkomstig van Algerije en woont momenteel in Brussel. Deze goedlachse vijftiger is dakloos en verblijft illegaal in ons land.

In het voorjaar van 2022 verdween hij van onze sociale dienst omdat hij een cataractoperatie moest ondergaan. Deze vrij banale ingreep duurt normaal gezien een twintigtal minuten. Helaas liep het mis bij Hasni, en één maand later vonden we hem terug met nog maar één werkend oog, dat ook geïnfecteerd geraakt was. Het ziekenhuis en de artsen hebben de situatie en leefomstandigheden van Hasni, die van hem een zeer kwetsbaar persoon maken, immers niet ernstig willen nemen...

Nu zijn z'n schetsen van de zee nog altijd even prachtig, zij het misschien wat onrustiger, maar Hasni zal nooit meer met een vrachtwagen op de weg mogen rijden. Ook al krijgt hij ooit een werkvergunning, aan zijn rijbewijs heeft hij niets meer...

De chirurg van het UMC Sint-Pieter die hem geopereerd heeft, dacht dat het daarbij zou blijven. Maar we hebben beslist om met Hasni mee te gaan naar zijn afspraak en de chirurg te confronteren: "Tegenwoordig verliezen mensen geen oog meer door een cataractoperatie. Iemand is verantwoordelijk, en dat is niet de patiënt 'die tijdens de ingreep zijn hoofd heeft bewogen', zoals in het medisch dossier staat." Voordat we naar het Fonds voor de Medische Ongevallen trokken, hebben we ons eerst tot de bemiddelingsdienst van het ziekenhuis gericht.

Fragment uit de brief aan de bemiddelaarster van het UMC Sint-Pieter:

"Hij zit met veel vragen over de operatie en de zorg die hij heeft gekregen. Vragen die hij nooit aan de arts heeft kunnen stellen (...). Ik verzoek u om een afspraak te maken voor ons (ik kom mee met Hasni), zodat Hasni de nodige antwoorden krijgt, er hem een luisterend oor geboden wordt, hij een kopie van zijn medisch dossier krijgt en eventueel een gesprek met de chirurg kan hebben als dat nodig is. Laten we samen bekijken hoe we hem kunnen ondersteunen in deze zware tijden."

"Wat verwacht u van het ziekenhuis?", vroeg de bemiddelaarster ons.

Wat verwachten we van een openbaar universitair ziekenhuis dat het niet nodig vond om een dakloze man op te nemen voordat hij terug zou komen met een geïnfecteerd oog dat hij voor altijd kwijt zou zijn? Voor een gewone patiënt is een ziekenhuisopname niet nodig bij zo'n ingreep, maar het gaat hier om iemand die op straat leeft in slechte hygiënische omstandigheden... Het feit dat men geen rekening gehouden heeft met de sociale en gezondheidssituatie van deze patiënt heeft zijn toekomst definitief verpest en zijn leven onherroepelijk veranderd.

Een verontschuldiging, een spijtbetuyging, een gebaar om het goed te maken, een schadevergoeding en zelfs een begeleidingsplan... niets van dat alles is gebeurd. Een bitse weigering, en daarmee was de kous af. Dus zijn we naar het RIZIV getrokken, naar het Fonds voor de Medische Ongevallen. Slechts 5% van de patiënten wordt als slachtoffer erkend en ontvangt een schadeloosstelling van dit fonds. Sinds we de aanvraag hebben ingediend, is het dossier al drie keer veranderd van beheerder. Het gezichtsvermogen van het overgebleven oog van Hasni is er sterk op achteruitgegaan en volgens de arts van het Erasmusziekenhuis is de kans zeer groot dat hij ook dat oog zal verliezen.

AAN DE ENE KANT HEB JE DUS EEN CHIRURG MET EEN GOEDE ADVOCaat, DE VERZEKERINGSMAATSCHAPPIJ EN DE DIRECTIE VAN HET ZIEKENHUIS AAN ZIJN ZIJDE EN AAN DE ANDERE KANT HEB JE EEN VOORHEEN DAKLOZE, BIJNA BLINDE MAN EN EEN MAATSCHAPPELIJK WERKSTER.

Sindsdien heeft Hasni dankzij een zeer geëngageerde advocate een woning gevonden en heeft hij nu recht op een leefloon via het OCMW. Hij vecht volop voor zijn rechten en zijn plaats in deze niet bepaald gastvrije wereld. Binnenkort (na 2,5 jaar) heeft Hasni een contradictoir onderzoek bij een oogarts in Antwerpen.

Aan de ene kant heb je dus een chirurg met een goede advocaat, de verzekeringsmaatschappij en de directie van het ziekenhuis aan zijn zijde en aan de andere kant heb je een voorheen dakloze, bijna blinde man en een maatschappelijk werkster.

Het lijkt wel de verhaallijn van een serie op Netflix, waarvan we het einde nog niet weten...

**Kuregem Dauw,
Kuregem Veearts**
Anne Lemaire
anne.lemaire@fdss.be
0492 33 12 87

**Kuregem Dauw,
Kuregem Bara**
Anais Legrand
anais.legrand@fdss.be
0471 96 42 55

Marollen
Jean-Nicolas Kalitventzeff
jeannicolas.kalitventzeff@fdss.be
0492 33 10 72

Laag-Vorst
Eric-Joel Tagne
ericjoel.tagne@fdss.be
0492 33 10 70

Bosnië
Rebecca Kemambo
rebecca.kemambo@fdss.be
0471 96 42 58

Hallepoort
Gissela Cifuentes
gissela.cifuentes@fdss.be
0471 96 42 59

Flagey - Malibrans
Armine Tovmasyan
armine.tovmasyan@fdss.be
0471 96 42 57

MINDER ROMPSLOMP, MEER RECHTEN! STOP DE ADMINISTRATIEVE WAANZIN

Door Lamyae Boualkma - leesduur: 4 minuten

Op 17 oktober 2024 voeren we opnieuw campagne op het Beursplein in Brussel in het kader van de internationale dag voor de uitroeiing van armoede. Want we zullen ons nooit berusten in een maatschappij die armoede en ongelijkheden voortbrengt...

Dit jaar heeft het collectief 'Wat verborgen is zichtbaar maken' beslist om de strijd aan te binden tegen de plaag van de administratieve overlast, ofwel het geheel van procedures dat de toegang tot fundamentele rechten heel ingewikkeld of zelfs onmogelijk maakt voor mensen, en dan vooral de meest kwetsbaren. Het collectief ijvert dan ook voor minder rompslomp en meer rechten!

Deze administratieve waanzin is wreed en zorgt ervoor dat mensen in zeer ernstige situaties terechtkomen die hen nog kwetsbaarder maken. Omdat ze geen papieren hebben of omdat hun procedures vastgelopen zijn, bestaan deze mensen niet in de ogen van de maatschappij en worden ze beroofd van hun waardigheid. Om dat aan de kaak te stellen, zijn we bij gebruikers van sociale diensten gaan polsen hoe zij die administratieve problemen ervaren hebben. Ze vertellen over de impact die het op hun leven heeft gehad. Je kan de video's van deze getuigenissen bekijken op de website 1710.be. In dit nummer vind je ook al de getuigenis van de heer Arys, een begunstigde van 'Les Amis d'Accompagner':

In 2011 heeft 'Les Amis d'Accompagner' me geholpen om mijn administratie op orde te krijgen. Ik was toen een zwerver... Sindsdien heb ik een identiteitskaart en kan ik dus online aanvragen indienen en documenten afdrukken. Momenteel helpt 'Les Amis d'Accompagner' me in mijn zoektocht naar een woning. Omdat ik een zeer angstig persoon ben, waardeer ik het enorm dat het team mij aanmoedigt en advies geeft. Doordat sommige procedures zo ingewikkeld zijn, heb ik het moeilijk om mijn administratie alleen te doen.

Het team van 'Les Amis d'Accompagner' heeft me geholpen met mijn inschrijving bij een aantal sociale verhuurkantoren (SVK's). Ik besef dat het tijd zal vergen om via deze kanalen een woning toegewezen te krijgen, maar het stelt me gerust dat mijn aanvraagdossiers in orde zijn. Ik blijf ook wel de advertenties voor huurwoningen volgen.

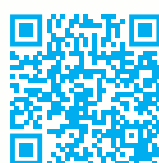
Hoewel ik vroeger voor mijn job een computer gebruikt heb, vind ik het niet evident om documenten te downloaden, af te drukken en te versturen. De huidige digitalisering van de diensten moet verschillende procedures vereenvoudigen, maar ik stel vast dat de realiteit vaak anders is. Je wordt vaak geconfronteerd met 'bugs' of diverse fouten. Diensten (zoals de telecomprovider)

zijn moeilijk te bereiken. De geautomatiseerde keuzemenu's vragen je om op 1 of 2 te drukken en laten je daarna in rondjes draaien, waardoor je veel tijd verliest. Het is een hele klus om met een mens te kunnen praten. Waar ik het meest schrik van heb op het vlak van digitalisering is artificiële intelligentie. Volgens mij gaat dit ten koste van menselijke relaties en erger nog, zullen werknemers in de toekomst vervangen worden door computers.

OMDAT ZE GEEN PAPIEREN HEBBEN
OF OMDAT HUN PROCEDURES
VASTGELOPEN ZIJN, BESTAAN DEZE
MENSEN NIET IN DE OGEN VAN DE
MAATSCHAPPIJ EN WORDEN ZE
BEROOFD VAN HUN WAARDIGHEID.

HET IS EEN HELE KLUS OM MET
EEN MENS TE KUNNEN PRATEN.

Ontdek alle getuigenissen
(enkel beschikbaar in het Frans).

Flagey
Juliette Mekhitarian
juliette.mekhitarian@fdss.be
0471 96 42 62

**Hof Ten Berg, Roodebeek-
Sterrenbeelden**
PéPé Kaleka
pepe.kaleka@fdss.be
0492 33 12 84

Madou
Maia Geradze
maia.geradze@fdss.be
0492 33 10 74
Anneessens
Célestin Mukusa
celestin.mukusa@fdss.be
0491 37 94 37

Weststation
Khadija Bouzaria
fattouch.bouzaria@fdss.be
0471 96 19 77
Soumaya Fari
soumaya.fari@fdss.be
0490 01 98 22

www.raq.brussels/nl

“DAT HEEFT NOG NOOIT IEMAND GEDAAN” - TERUGBLIK OP HET ZOMERPROJECT VAN DE KRAKEELWIJK

Door Jonas Guyaux en Jean-Nicolas Kalitventzeff - leesduur: 11 minuten

Deze zomer werd een gemeenschapsproject opgestart in de Krakeelwijk in de Marollen. Aan het project namen vooral jongvolwassenen (tussen 17 en 26 jaar) en vrouwen (50 jaar en ouder) deel. We kunnen niet zeggen dat beide groepen zich echt onder elkaar gemengd hebben, maar er vonden toch gesprekken plaats die in normale omstandigheden wellicht niet waren gebeurd. ‘Eigenlijk zijn ze wel vriendelijk’ vonden de oudere vrouwen en ‘Mevrouw, we gaan u niet vergeten’ aldus de jongeren. Het maakt duidelijk dat deze manier van maatschappelijk werk bruggen bouwt tussen verschillende bevolkingsgroepen en komaf maakt met vooroordelen aan beide kanten. Wat zou het geven als de politici massaal zouden investeren in dit soort initiatieven in plaats van te reageren met veiligheidsmaatregelen en geweld?

Het project is ontstaan vanuit de ‘huisvestingsgroep’ in de Krakeelwijk (een collectief van buurtbewoners dat actie voert om een schadevergoeding te ontvangen voor de problemen in hun appartement). Via deze groep kreeg Jean-Nicolas, Buurtactierelais in de Marollen, een beter beeld van de situatie in de Krakeelwijk. Tijdens de bijeenkomsten kwam één onderwerp regelmatig ter sprake, namelijk het onveiligheidsgevoel van de buurtbewoners.

“Ik voelde dat gevoel van onveiligheid bij de buurtbewoners toen we het over huisvesting hadden. Elke keer kwam de kwestie van de onveiligheid naar voren. Maar wij wisten niet goed wat dat precies inhield...”

Een tijdje later besloot het team van Entr’Aide des Marolles met de instemming van de buurtbewoners om te reageren op een projectoproep en een project op te zetten rond het benutten van de openbare ruimte. Het idee om in de zomer elke woensdag, donderdag en vrijdag naar het plein op de benedenverdieping van

de appartementsblokken te komen, kreeg steeds meer vorm. De gehanteerde methode leek op die van gemeenschapswerk: de projecten worden gezamenlijk ondernomen met degenen die eraan willen meewerken.

“Het idee was om een dynamiek van samenleven te ontwikkelen, om discussies op gang te brengen en om eventueel – als de buurtbewoners dat zagen zitten – de openbare ruimte ook te verbeteren, bijvoorbeeld door straatmeubilair of iets dergelijks te maken. De bedoeling was dus om een ruimte te creëren waar mensen kunnen samenkomen om elkaar beter te leren kennen, maar ook om volgens de visie van gemeenschapswerk hierop voort te bouwen en op lange termijn een dynamiek te creëren met gemotiveerde mensen.”

En die dynamiek begon zich te ontwikkelen. Het BRI-Co-team¹ van de FdSS heeft ook zijn schouders onder het project gezet door logistieke en reflectieve ondersteuning te bieden. De vzw ‘Les Ateliers du Geste’ organiseert workshops houtbewerking voor jongeren om het straatmeubilair voor het plein te maken of te verbeteren. De vrouwen die al vanaf het begin bij het project betrokken zijn, kwamen op het idee om elke donderdag een ‘potluck’ te organiseren, waarbij iedereen een eigen gerecht meebrengt. Er worden barbecues georganiseerd waar veel mensen uit de wijk op afkomen. Al deze activiteiten worden in goede banen geleid door de buurtbewoners zelf.

In deze context ontstaan interacties tussen bevolkingsgroepen die elkaar gewoonlijk niet opzoeken. En ook al verloopt het contact aarzelend, dergelijke initiatieven lijken hun vruchten af te werpen.

“Volgens mij kan het iets veranderen aan het onveiligheidsgevoel, maar het gaat zeer traag. We hebben een experiment ondernomen dat veel hoop gegeven heeft en dat we zeker moeten voortzetten. Oudere vrouwen en jongeren hebben samen één ruimte gedeeld... Ik zou niet zeggen dat ze zich echt vermengd hebben, maar er waren een paar interessante momenten. Zo bracht een vrouw borden naar de jongeren, die tegen haar zeiden: ‘Mevrouw, we gaan u niet vergeten. Als u ooit problemen hebt, kom dan naar ons.’ Er waren ook vrouwen die zeiden: ‘Het is leuk dat we die jonge mensen nu kennen, dat we zien wie ze zijn. Als we ze nu ‘s avonds tegenkomen, weten we dat ze heel vriendelijk zijn.’ Die zin kwam vaak terug: ‘Eigenlijk zijn ze wel vriendelijk.’”

Deze dagelijkse ‘niet-ontmoetingen’ maken ook duidelijk hoe het politieke niveau beslist heeft om de sociale woonwijken te ‘beheren’: door weinig plaatsen en mogelijkheden te creëren waar

ZEGGEN DAT WE WEL SAMEN
WILLEN KOMEN, IS IN FEITE
EEN DAAD VAN VERZET.

mensen in de openbare ruimte kunnen samenkomen, door te reageren met veiligheidsmaatregelen op de onveiligheidsproblemen en door op die manier het wantrouwen tussen de buurtbewoners te voeden. In dat opzicht kan het maken van straatmeubilair en het herstellen van een collectieve dynamiek beschouwd worden als een daad van verzet.

“Wat dat over onze maatschappij zegt, is dat men ons in hokjes onderverdeelt. Men probeert ons te versnipperen. Het huidige straatmeubilair is bewust bedoeld om niet gezellig te zijn en samenscholingen te voorkomen. Zeggen dat we wel samen willen komen, is in feite een daad van verzet. In de appartementsblokken zijn er veel mensen die elkaar niet kennen, terwijl ze op dezelfde verdieping wonen.”

“Dit zijn allemaal mensen in moeilijke leefomstandigheden (armoede, huisvesting, stigmatisering...). Natuurlijk is het er soms onveilig. En dan is er nog de dagelijkse provocatie van de politie. Het zijn situaties die zich elke dag voordoen in de wijk, maar ze zijn afschuwelijk... Bij het nemen van beleidsmaatregelen is het niet de bedoeling om de situaties te proberen doorgronden (de redenen). We weten wel hoe het komt dat sommige mensen verkeerde keuzes maken! We moeten stoppen met zeggen dat de oorzaken individueel zijn. Natuurlijk is er individuele verantwoordelijkheid, maar de oorzaken zijn vooral structureel. We willen de realiteit niet onder ogen zien. Ik vraag me echt af wat het zou geven als de politici echt waarde zou hechten aan sociale reacties.”

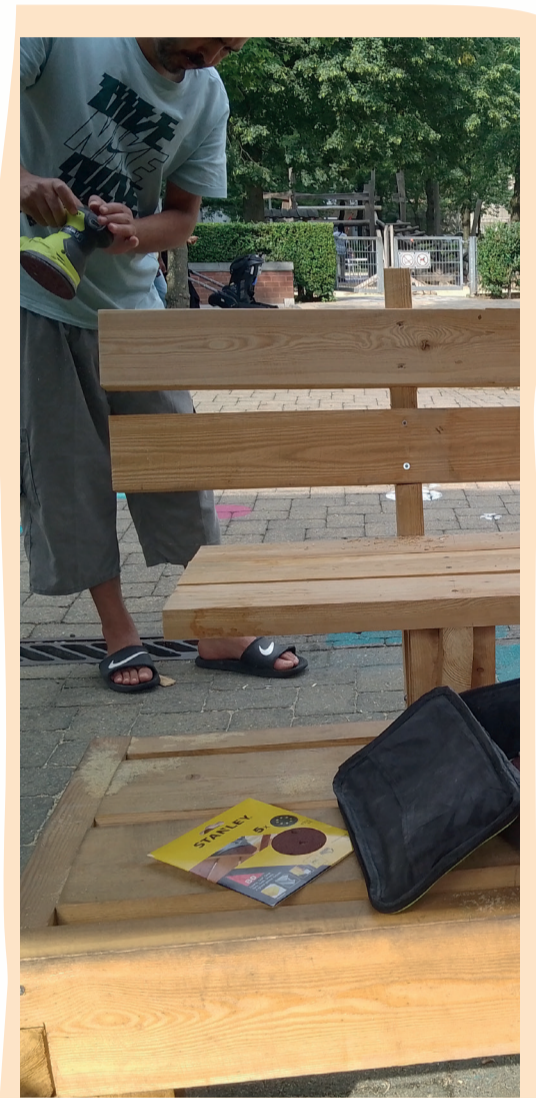
Voor de FdSS is het van essentieel belang dat dit project voortgezet wordt. Gemeenschapswerk moet je op lange termijn bekijken. En dat is zeker het geval bij groepen die regelmatig gestigmatiseerd worden, zoals de jongeren in de Krakeelwijk. Het vraagt tijd om vertrouwen op te bouwen en te behouden en om te begrijpen hoe de betrokken bevolkingsgroep in elkaar zit. We moeten ook onze nek uitsteken en concrete acties ondernemen, zelfs als dat betekent dat we bepaalde administratieve of wettelijke grenzen moeten doorbreken. Wat de barbecues of het straatmeubilair betreft, hebben we beslist om niet op goedkeuring te wachten maar actie te ondernemen...

“Er heerst wantrouwen tegenover de verenigingen in de wijk. ‘Wat doen zij voor ons?’ Dat vonden de mensen juist zo leuk aan het project deze zomer: ‘Nu doe je iets voor ons! Er is een gratis barbecue voor de hele buurt. Dat heeft nog nooit iemand gedaan.’”

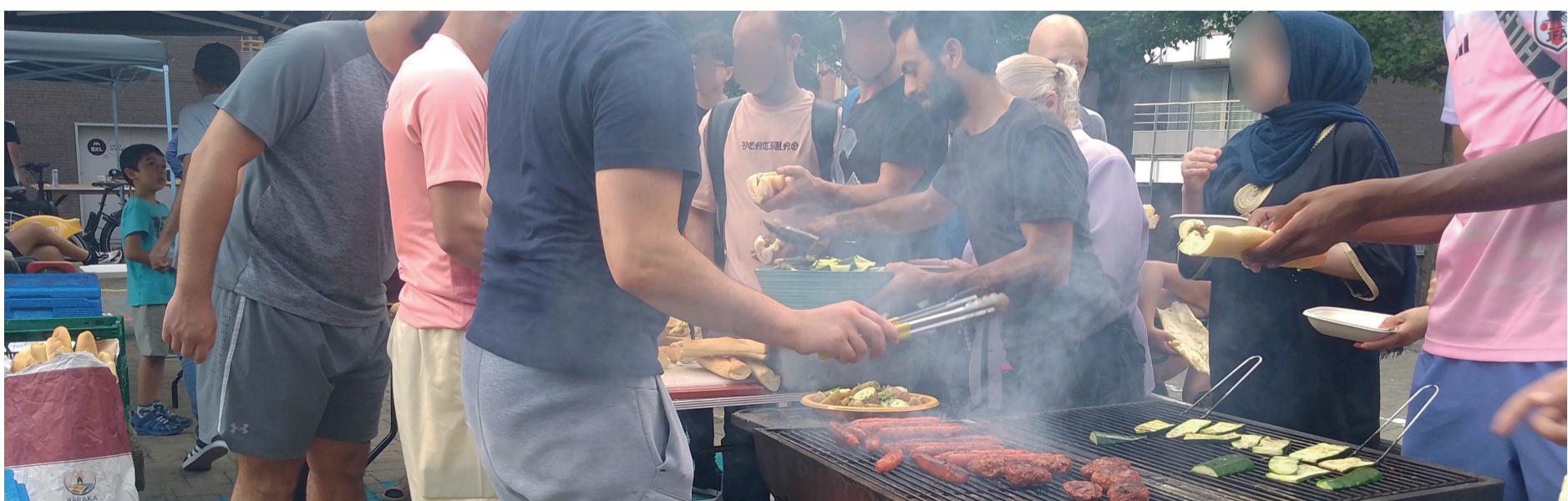
“Daarnaast is er ook de tijds kwestie. We hebben twee maanden de tijd genomen om de mensen te ontmoeten. Sommige verenigingen organiseren hier activiteiten van een namiddag. Maar hoe kunnen die een succes zijn als je de mensen niet kent? En wat hebben de bewoners eraan?”

Sommige jongeren hebben aangegeven dat ze zich in de toekomst willen blijven inzetten voor de wijk via het vervaardigen van straatmeubilair, het organiseren van een kamp... Maar het zou ook de bedoeling zijn om de link te leggen met wat er in de Marollen al gebeurt, zodat ze de bestaande dynamieken kunnen integreren (bijvoorbeeld een jeugdlokaal bouwen). Het project moet nog verder opgevolgd worden, maar het is nu al interessant om te zien dat deze manier van maatschappelijk werk haar vruchten afwerpt, waarbij deels een antropologische benadering gehanteerd wordt: langdurige onderdompeling, de doelgroepen begrijpen en leren kennen, projecten opzetten samen met de betrokken mensen...

BIJ HET NEMEN VAN BELEIDSMAATREGELEN IS HET NIET DE BEDOELING OM DE SITUATIES TE PROBEREN DOORGRONDEN (DE REDENEN). WE WETEN WEL HOE HET KOMT DAT SOMMIGE MENSEN VERKEERDE KEUZES MAKEN! WE MOETEN STOPPEN MET ZEGGEN DAT DE OORZAKEN INDIVIDUEEL ZIJN.

WAT DE BARBECUES OF HET STRAATMEUBILAIR BETREFT, HEBBEN WE BESLIST OM NIET OP GOEDKEURING TE WACHTEN MAAR ACTIE TE ONDERNEMEN...

INTERGENERATIONEEL PROJECT

Door Mariam Bidouze, Nouhaila Bouarfa, Soumaya Fari, Nathan Engelhardt, Eric Joël - leesduur: 7 minuten

In september 2023 heeft het BAR-team een gemeenschapsproject rond intergenerationale activiteiten opgestart. Dit project is gebaseerd op twee belangrijke vaststellingen: enerzijds gingen zowel ouderen als jongeren gebukt onder eenzaamheid en isolement tijdens de coronaperiode en anderzijds heeft de moderne levensstijl de generatiekloof vergroot.

Daarom hebben we beslist om een project op te zetten dat de sociale cohesie en het samenleven tussen generaties bevordert en deze twee groepen de kans geeft om andere wijken en culturen te leren kennen.

Twee leden van het BAR-team die aan het intergenerationale project meewerken, werkten al met deze doelgroepen bij hun hostingpartners. Éric had contact met senioren in het dienstencentrum Miro in Vorst, terwijl Mariam met jongeren werkte bij de vzw CEDAS (Centre de Développement et d'Animation Schaerbeekois). Allebei hadden ze al een nauwe band opgebouwd met hun doelgroep en hadden ze gemerkt dat beide groepen gelijkaardige vragen en behoeften hadden. Deze vaststelling ligt mede aan de basis van dit project.

Ons team heeft ervoor gekozen om beide doelgroepen telkens op een andere manier aan te spreken. Er werden 'dekmantelactiviteiten' georganiseerd om de intergenerationale kwesties zo goed mogelijk aan te kaarten. Daarna hebben we andere activiteiten voorgesteld om de twee groepen in contact te brengen met elkaar. Dit proces van co-constructie leek ons essentieel om een symbiose te creëren tussen beide groepen. Om inzicht te krijgen in wat er in hen omgaat, vooral over intergenerationale kwesties, besloten we een podcast te maken.

Op 30 oktober 2023 hebben de jongeren van CEDAS en de ouderen van Miro elkaar voor het eerst ontmoet bij vzw Miro in Vorst. De dag begon met een kookworkshop, gevolgd door een maaltijd en een gesprek om een thema te kiezen voor de podcast. Het hoofddoel van die eerste bijeenkomst was om gemeenschappelijke onderwerpen te vinden en de twee groepen op die manier samen te brengen om tijdens de volgende bijeenkomsten een podcast te maken.

Op 6 maart 2024 vond de tweede officiële bijeenkomst plaats bij vzw Goujonissimo in Anderlecht om de intergenerationale uitwisselingen te bevorderen in een inclusief kader. Om een zinvolle dialoog tussen de deelnemers op gang te brengen, werden motorische spelletjes voorgesteld, die afgestemd waren op de ouderen. Tijdens het vieruurtje konden de deelnemers hun feedback

delen voor onze toekomstige podcast. De activiteit was een groot succes. Er heerste een harmonieuze dynamiek tussen beide groepen, die enthousiast deelgenomen hebben aan de spelletjes. Tijdens het vieruurtje hebben de deelnemers ook aangegeven dat ze dit wel nog eens wilden doen.

De derde bijeenkomst vond plaats op 3 mei 2024. De focus ging toen vooral naar het kaartspel M'Age, een intergenerationale gezelschapsspel waarbij de deelnemers hun gevoelens of visie over een persoonlijk onderwerp moesten verwoorden afhankelijk van de kaart die ze trokken. We zullen niet gauw de emoties vergeten die bij sommige mensen naar boven kwamen toen bepaalde thema's aan bod kwamen. We hadden niet verwacht dat ze hun herinneringen zouden ophalen met een lach en een traan. We hebben deze waardevolle getuigenissen in audiovorm ook opgenomen voor onze podcast.

Op 3 juli vond de laatste bijeenkomst van de twee doelgroepen plaats, met als hoofddoel de uitzending van de podcast¹ die ze samen gemaakt hadden. Die dag kwamen de ouderen en jongeren een laatste keer samen in een gemoedelijke sfeer. De uitzending van de podcast was een zeer emotioneel moment. Iedereen vond het leuk om terug te blikken op de hoogtepunten die ze samen hadden meegemaakt. Daarna genoten de deelnemers van een vieruurtje. Het creëerde een informele sfeer die gesprekken op gang bracht. Het heeft de banden die al gesmeed waren tussen de deelnemers nog versterkt en bood hen de kans om in dialoog te gaan met elkaar, hun indrukken te delen en deze intergenerationale ervaring voort te zetten in een gezellige en ontspannen sfeer.

Kortom, dit intergenerationale project van de Buurtactierelais heeft bewezen hoe belangrijk het is om

generaties samen te brengen en zo de strijd aan te binden tegen sociale eenzaamheid, wat door de pandemie nog versterkt werd. Dankzij gevestigde relaties en een goed doordachte methodologie heeft het team verrijkende bijeenkomsten georganiseerd die de sociale cohesie bevordert hebben. Deze activiteiten hebben de banden versterkt en waardevolle momenten gecreëerd tussen beide generaties. De podcast die eruit voortvloeide, staat symbool voor dit project en het enthousiasme is groot om deze uitwisselingen in de toekomst voort te zetten.

**DIT INTERGENERATIONEEL PROJECT
HEEFT BEWEZEN HOE BELANGRIJK
HET IS OM GENERATIES SAMEN
TE BRENGEN EN ZO DE STRIJD
AAN TE BINDEN TEGEN SOCIALE
EENZAAMHEID, WAT DOOR DE
PANDEMIE NOG VERSTERKT WERD.**

1 <https://raq.brussels/fr/allcategories-fr-fr/newsletter/generation-ensemble-un-projet-qui-rassemble-les-ages-dans-un-podcast> (enkel beschikbaar in het Frans).

